

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Чим більші твої можливості, тим менше неможливого

Передплатний індекс 33545

"ЗНОВУ МИ – ВОЯКИ, ЗНОВУ МИ – ЛЮДИ"

У День Збройних сил України в Києві в Ukraine Crisis media center (Український дім) відбулася презентація книги і документального фільму "Шляхетні серця". Промовляв модератор Ігор Стамбол, Роман Коваль, Марко Мельник і Владислав Дудчак. Оборонець "Азовсталі" (а згодом і політв'язень) Владислав Дудчак-"Доцент" високо оцінив діяльність Історичного клубу "Холодний Яр" із пошанування героїв цієї і минулих українсько-російських воєн.

Оскільки 6 грудня 1919 р. почався Зимовий похід, Роман Коваль згадав, у яких епічно-трагічних умовах він починався і як щасливо закінчився.

"Наприкінці листопада 1919 р. рештки Армії УНР докотилися до «трикутника смерті» (Любар – Чорторія – Миропіль), – почав розповідь Роман Коваль. – Тут українські частини було стиснуто трьома арміями – більшовицькою, денікінською та польською. Знесилена, хвора на тиф і безнадія, українська армія агонізувала. Головний отаман звільнив вояків від присяги. Віддав наказ нищити зброю. І вийшов у Польщу, залишивши непризвольча свою армію.

І раптом – "хто хоче, може залишитись в армії". Це був "блиск віри" – і за якусь мить любарська трагедія стала "виходом до слави", – згадав чорношличник Валентин Сім'янців. "Знову Батьківщина нас потребує,

знову ми – вояки, знову ми – люди, – такий витворився загальний настрій. Знову серце повне надій, а з ними – віри в нашу правду", – зазначив Валентин Сім'янців.

6 грудня 1919 р., повернувшись із наради, яка ухвалила рішення продовжувати боротьбу, Петро Дяченко наказав збірці кінного полку Чорних запорожців. Чорношличники вишикувалися на великому майдані в Новій Чорторії.

"Непорушні стояли кінні сотні, найкращі списи... Повільною ходою об'їхав я сотні, – згадав Петро Дяченко. – Все молоді, безвусі обличчя, все ясні, мов дитячі, очі, але яку втому видно в них... здавалося, що у кожного на лиці записана вся трагедія його Батьківщини. Але не видно було в них апатії. Все це молоді ветерани, що вже третій рік б'ються".

– Козаки, для нас лишилася одна дорога – йти в запілля ворога, – мовив сотник Дяченко. – Хто не бажає йти на партизанщину, хай вийде вперед!

Лави стояли мов із каменю. Жоден козак не поворухнувся. Несподівано "громоподібне «слава!» затрясло повітрям! Втомлені й почорнілі обличчя козаків засвітилися радістю, в очах запалав вогонь завзяття. Козаки мов відродились".

1-й Зимовий похід завершився переможно: вдалося зберегти армію, яка продовжила запеклу боротьбу за волю і долю українського народу.

Це надихаючий приклад для українських вояків нинішньої війни, які б'ються в нерівних умовах з переважальними силами того самого російського ворога. Віримо, що ЗСУ вистоїть і продовжить боротьбу за Українську державу.

На пам'ять про лицарів Першого зимового походу і полеглих у нинішній війні старосвітський кобзар Святослав Силенко виконав пісню "Чи то буря, чи то грім".

Потім відбулася презентація книги і прем'єра фільму. Книга "Шляхетні серця" (упорядник Роман Коваль) – про козаків-добровольців, які загинули в боротьбі за Українську державу у 2022 – 2023 рр., – Юрія "Руфа", Олега Собченка, Юліана Матвійчука і Дениса Антіпова.

Документальний фільм "Шляхетні серця" (автор сценарію Роман Коваль, оператори Юрій Дереневський і Артем Купчинський, режисер Юрій Дереневський) – про 28-мі вшанування героїв Холодного Яру, під час яких була поставлено пам'ятники Юрієві "Руфу", Олегові Собченку, Юліанові Матвійчуку і Денисові Антіпову.

Слава борцям за волю України!

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світлинах – фрагмент картини Дмитра Потороки "У Зимовому поході" та Залізний хрест.

У ЗАПОРІЖЖІ – ВУЛ. МИРОСЛАВА СИМЧИЧА

Богдан Червак поширив у ФБ такий допис: "Сесія Запорізької міської ради ухвалила перейменувати вулицю Лізи Чайкіної, що в Заводському районі, на вулицю Героя України, сотенного УПА Мирослава Симчича-«Кривоноса». Це одна з найбільш лютних вулиць Запоріжжя.

Коли після майже 33-річної картори його, фізично ослабленого, але нескореного духовно, кати за-

питали, чи має «якісь претензії до радянської влади», Мирослав Симчич відповів: «Поверніть автомат, пістолет і дві гранати, які вдалося вам забрати в мене, раненого, неприютного, під час арешту».

Тепер пам'ять про його подвиг закарбується в Запоріжжі, що протистоїть ворогу, з яким не на життя, а на смерть бився Мирослав Симчич-«Кривонос». Безумовно, цей крок зміцнить бойовий дух українців, наблизить нас до перемоги у війні з Московією".

Я одразу зателефонував Раїсі Симчич, вірній дружині Мирослава Симчича. Привітав з перейменуванням вулиці. Рая сказала, що вулиця ця "довгенька", по ній їздять трамвай, це одна з головних вулиць міста. Нею не раз ходив і їздив Мирослав, бо поруч вулиця, де вони жили. Тоді це була вулиця Союзна, тепер Добровольчих батальйонів, буд. 50, кв. 56, 3 під'їзд, 4 пов. Там живуть хороші люди – сусіди, які колись викупили в них квартиру. Рая висловила мрію, що біля 3-го під'їзду буде встановлено меморіальну дошку Мирославу Симчичу. Друзі із Запоріжжя,

хто міг би ініціювати цю добру справу? Готові бути в спілці.

Раїса ще вишиває, хоч уже пішов 86 рік. Сказала, що без вишивання не може. Обіцяла мені вишити сваргу.

Цього року вона нашу газету не передплатила, а на наступний рік обіцяє знову передплатити – як і в минулі десятиліття. Сказала, що передплатить і жінці, яка доглядала за Мирославом Симчичем. Друзі, і ви маєте можливість передплатити нашу "Незбориму націю". Її передплатний індекс – 33545. Для Донецької і Луганської областей – 87415 (ціна на рік – 135 грн).

Отже, не забуваймо про тих, хто боровся за свободу нашої Батьківщини. І про тих, хто зараз б'ється з ворожою навалю. Серед них і Ігор Симчич, син легендарного сотенного "Кривоноса".

Пишаємося, що Мирослав Симчич за життя був Почесним президентом Історичного клубу "Холодний Яр".

Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ

НА ЧЕСТЬ ОЛЕГА КУЦИНА

29 листопада 2023 р. на сесії Луцької міської ради ухвалено рішення перейменувати вул. Чехова на вул. Олега Куцина, командира 49-го ОСБат ЗСУ "Карпатська Січ", 1-го віцепрезидента Історичного клубу "Холодний Яр". А вже наступного дня, 30 листопада, сесія Мукачівської міської ради вулицю Івана Сеченова перейменувала на вул. Олега Куцина. На цій вулиці росте найстарша сакура міста.

Нагадаємо про позитивні зміни в інших містах та селах України.

Торік 23 листопада в м. Стрию Львівської області відкрито вулицю імені командира "Карпатської Січі" Олега Куцина. Це нова вулиця, яка з'єднає вулиці Марії Заньковецької і Панаса Мирного.

У липні 2022 р. на Закарпатті – у м. Тячеві та с. Руському Полі – вулиці Пушкіна перейменовано на честь Олега Куцина.

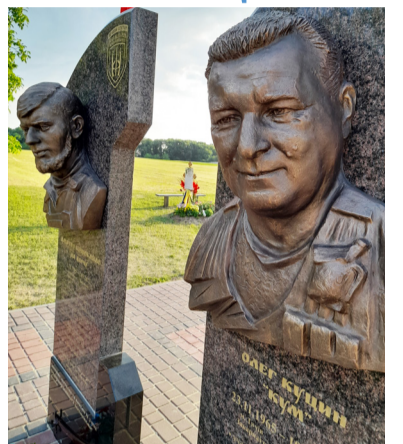
20 грудня 2022 р. в м. Ізюмі вул. Гастелло стала називатися вулицю Олега Куцина (на подання Історичного клубу "Холодний Яр"). Тоді ж у грудні в м. Конотопі на честь Олега Куцина перейменовано вул. Гастелло.

28 лютого 2023 р. в м. Лозовій Харківська області зникла вулиця Соломона Лозовського, натомість на подання Історичного клубу "Холодний Яр" з'явилася вулиця Олега Куцина, а вул. Горького стала "Карпатської Січі".

22 січня 2023 р. в Тячівському ліцеї № 1 ім. Василя Гренджі-Донського, де навчався Олег Куцин, урочисто встановлено меморіальну дошку.

17 червня в Києві вийшла книга Романа Ковалю про Олега Куцина та його товаришів – "Побратима мого зачепила куля вряжай".

18 червня в Холодному Яру поставлено два пам'ятники Олегові Куцину – на хуторі Буда та на най-

вищій точці Холодного Яру, біля Мотриного монастиря.

20 червня 2023 р. Київська міська рада перейменувала вул. Гвардійську на вулицю "Карпатської Січі". Улітку в с. Нересниці на кладовищі, біля могили брата Миколи, поставлено меморіальну дошку Олегові Куцину. У листопаді 2023 р. встановлено меморіальну дошку на будинку в м. Тячеві, де він жив (з ініціативи батьків Івана та Лідії Куциних).

І ще одна гарна новина – 21 листопада в Олега Куцина народився онук – Тарас-Олег Тарасович Куцин. На жаль, Олега ми вже не привітаємо з цією радістю. Але будемо сподіватися, що онук виросте гідним свого великого діда.

Луцьк, Мукачєво, Стрий, Тячів, Руське Поле, Київ, Лозова, Ізюм, Конотоп, Холодний Яр... Сподіваємося, що цей список міст, сіл і місцевостей буде продовжено. Особливо чекаємо на позитивне рішення в Ужгороді, за українізацію якого боровся наш Олег.

Роман КОВАЛЬ
Київ

ДУМКА КОЗАЧКИ ЗСУ

Закликаю передплатити на 2024 рік газету "Незборима нація", яку видає Історичний клуб "Холодний Яр". Це газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України. Завдяки невтомній праці редактора газети до нас повертаються із забуття і небуття невідомі імена наших предків-козаків, які боролися за незалежність від Московії.

Роман Коваль через газету та книги доносить до нас історичну правду, щоб українці знали, що вони незборима нація, яка ніколи не стане на коліна.

КОЗАКАМ СЛАВА!

В українському словникові є дивовижне слово – війнонька.

Для багатьох страшне слово "війна" подано лагідно, з теплотою. Мені видається, що так не могли

Саме на прикладах героїчної боротьби за волю і незалежність виховується молоде покоління, яке буде вільне від комплексу меншовартості, від запобігання і толерування ворожого нам усього російського світу, його мови, культури, історії.

Такої газети не зустрінеш і не знайдеш ніде!

Люба КРИВОРОТ

На світлині – Люба Криворот, друг "Орел" і Оксана Герасимюк – представники нескореної нації.

Цитата дня

ЧИТАЙ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ" – В НІЙ ПРАВДА УКРАЇНИ НЕСТРАЧЕНА, КРОВ'Ю КОЗАЦЬКОГО РОДУ ШЛЯХ ДО СВОБОДИ ОСВЯЧЕНИЙ!

Тетяна ЛЕМЕШКО

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ВЕЛИКОГО ЛИЦАРЯ

4 грудня 2023 р. Олегові Собченку виповнилося б пів століття... Ювілей відзначали без нього – 24 січня цього року Олег загинув під м. Вугледаром на Донбасі.

Напередодні, 3 грудня, у Корсуні-Шевченківському, у Центрі дитячої та молодіжної творчості відбувся вечір його пам'яті. Участь у ньому взяла Олегова мама Ольга Федорівна, брат Андрій, дружина Жанна, дочка Ольга, в. о. міського голови Корсуня-Шевченківського Віталій Мацюк, а також делегації Історичного клубу "Холодний Яр" (Роман Коваль, Марко Мельник, Владлен Ковтун, Сергій Василюк і Леонід Ключніков зі Сміли) та Благотворителів фонду "Героїка" (Павло Подобед та Олег Слабоспицький).

Відкрили вечір художній керівник Корсунь-Шевченківського будинку культури Тамара Давиденко та гурт "Манжари". Ось уривки сказаного рідними і друзями: "Мама нас привчила читати... Упертий, наполягав на своєму змалечку... Чемпіон Омська з тайського боксу" (Андрій Собченко, старший брат, доброволець ЗСУ); "Він не боявся бути кумедним. Не любив пихатого офіціозу. Запальний. Мав загострене почуття справедливості. Злодіям було некомфортно з ним" (Тамара Давиденко); "В Олега була внутрішня потреба робити добрі справи. У

нього суспільні інтереси переважали особисті" (Павло Подобед); "Олег був дуже чуйний і уважний до нас, допомагав перенести наше горе" (Валентина Сергієнко, вдова Василя Сергієнка, вбитого проросійськими недолюдками 4 квітня 2014 року); "Олег займався досить ризикованими речами. Зокрема, це громадський супровід та повернення уваги суспільства через ЗМІ до справи вбивства журналіста Василя Сергієнка. Сьогодні ця одна з безлічі справ Майдану – з тих небагатьох, де є реальний поступ у судовому розгляді. І наші обґрунтовані сподівання на те, що винні будуть покарані, – це результат наполегливості саме Олега Собченка" (Галина Добровольська); "Олег перебував на межі відсутності інстинкту самозбереження. Я змінився на таку велику одиницю, як Олег Собченко" (Владлен Ковтун); "Олег казав, щоб за ним дуже не тужили" (Ольга Криволап); "Олегові принципи закарбовані в наших серцях. Ми маємо перетворити пам'ять про Олега в натхнення для себе. І вона може стати натхненням для мільйонів" (Марко Мельник); "Людина справи, людина честі. Не тільки був справедливим, а й намагався захищати справедливість. Треба все зробити, щоб постала Україна, про яку мріяв Олег" (Олег Слабоспицький).

Пролунали й новели письменника Євгена Степаненка про Олега Собченка.

Роман Коваль представив книжку "Шляхетні серця", одним з героїв якої є Олег. "Олег був вірний Декалогу українського націоналіста, – сказав Роман Коваль. – Ось перші три пункти Декалога: «Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за Неї», «Не дозволиш нікому сплямити ні Слави, ні Честі Твоєї Нації», «Пам'ятай про великі дні наших Визвольних змагань».

Олег Собченко пам'ятав "про великі дні наших Визвольних змагань". Він нікому не дозволив "сплямити ні Слави, ні Честі" нашої нації. Він загинув за Українську державу.

А 5-й пункт уже звершувати нам: "Пімсти смерть Великих Лицарів..."

Так, Олег був великим лицарем. А ще скромним, доброзичливим, людяним – до друзів та рідних. Товаришів він міг віддати останнє... Будьмо гідними його пам'яті!

Наприкінці вечора відбувся сольний концерт лідера гурту "Тінь Сонця" Сергія Василюка.

Вічна слава корсунському козакові Олегові Собченку!

Історичний клуб
"Холодний Яр"

"АЛЕ ПРИНЦ ТЕБЕ, ЗНАЮ, ЗНАЙДЕ"

Ми з Романом Ковалем виступали в гімназії № 7, в Одесі, 15 вересня 2016 року.

Спортивна зала переповнена, директриса Світлана Мельник аж умліває, слухаючи виступ Романа: "О Боже, що він говорить!? Та хіба ж дітям таке можна?"

А Роман розповідає про якусь зрадливу, яку воїни УПА мають убити. Бо не можна зраджувати, це підло!

Я ж у захваті від розповідей Романа. Та й від нього самого. Він зумів організувати тисячі людей навколо Холодного Яру, які щороку вшановують пам'ять героїв України, що боролися за свободу нашої Держави. Видає десятки унікальних книжок про борців, яких москвити судили і про яких забороняли навіть згадувати. Видає пречудову патріотичну газету "Незборима нація". Та й сьогодні привіз до школи кілька козаків з тлумбасом, із шаблями, і вони показують прийоми козацької боротьби "Топак"! Дітям це надзвичайно цікаво, вони із захватом слухають, аплодують. Тому я читаю дітям оцього вірша.

Ковалю Роману

Я, їдещь у безплатних трамваях,
Покупещ кісточок і копилит,
Тиху радість у серці ховаю:
Україна збулася – і квит!

Ти була ніби грушка-минушка,
І Тебе обминав хто хотів,
Я любив Тебе ще Попелюшку,
Як Принцесу – люблю й поготів.

Я не принц Твій, моя Україно,
Але принц Тебе, знаю, знайде,
Підійде, поцілує уклінно
І Тебе до вінця поведе!

Прочитавши, кажу: "Діти, справді, я не той принц! А ви подивіться на Романа Ковалю, запам'ятайте – він той принц, який цілує Україну, пробуджує її і веде до вінця!"

Які аплодисменти вибухнули!!! Чулося: "Слава! Героям слава!"

І директорка аплодувала, з полєгкістю, – сподобався Роман Коваль гімназистам.

Олекса РІЗНИКІВ

На світліні Олекси Різників – учні гімназії № 7. Одеса, 15 вересня 2016 р.

СПОГАДИ ПРО КОБЗАРЯ ОЛЕКСІЯ НИРКА

У перших двох частинах спогаду (в ч. 11 і 12) йшлося про те, як моряк Остап Кіндрачук у середині 1960-х пішов у науку до ялтинського бандурного батька Олексія Нирка. Остап Кіндрачук і досі грає на Набережній у Ялті, принаймні до жовтня 2023 року. А нашого товариша Олексія Нирка, на жаль, уже немає з нами.

(...) Заповнивши три товстенні нотні зошити-альбоми, я, як Каменяр Івана Франка, став перед цією "нотною скалою", яку треба "лупати" по шматочку довго і нудно, і завагався... На заняття загальною теорією музики в мене не вистачало ні часу, ні терпіння, ні бажання, а виконувати пісні під супровід бандури хотілося негайно. Тож, починаючи вчити грати на бандурі чергову пісню, я одночасно вивчав значення нотних знаків, розташованих разом зі словами пісні на нотному стані в їхній відповідності до конкретної тональності, визначеної для цієї пісні. Там, де мені не вдавалося засвоїти якийсь теоретичний момент, я заповнював прогалину інтуїтивними "відсебеньками" або підбирав на струнах мелодію "на слух". Внаслідок цього в мене почала вироблятися своєрідна індивідуальна манера виконання, на яку й досі звертає увагу багато слухачів.

Ми з Олексієм Федоровичем Нирком стали часто бувати один в одного. Як я, моряк ялтинського порту, "тимчасово" (без надії на покращення) тіснився з сім'єю у

своєї "хрущобі", так і кобзарський маестро з дружиною Неонілою "тимчасово" отримав напівдільне приміщення в Ущельнському будинку культури (Ущельне – північно-східна частина Ялти, над річкою Дереккой). Як в одного, так і в другого почесне місце в інтер'єрі займали заповнені вщент книжкові шафи, у яких домінувала українська Правда, на відміну від моєї книгозбірні, у маестро було більше українських книжок, а деякі полиці вгнали від багатотомних нотних видань "Музичної України" – творів композиторів, теоретиків та істориків музики. Бачачи, як я спрагло шукаю в них пісні на морську, козацьку чи кримську тематику, Олексій Федорович після своїх частих відряджень до Києва чи Львова інколи привозив нотні збірники мені в подарунок. Я своєю чергою, коли знаходив щось цікаве з історії України, купував два екземпляри – для себе і для свого пан-отця, як називають своїх наставників кобзарі.

Я відзначав для себе, що тільки тепер мені відкрилася повнота життя, пов'язана з невимовною радістю творчості. Та й Олексій Федорович якось признався, що він уже давно чекав на такого учня-однодумця, як я.

Позитивні зміни в моїй поведінці відчули і дружина із сином, і колеги-моряки. Якщо раніше свій вільний час я дедалі менше проводив у колі сім'ї чи в якомусь із клубів, а частіше – біля пивних бочок з портовиками (далася взнаки цілин-

на "закваска"), то тепер про пиво я не просто геть забув, а "зав'язав" усяку випивку мілним морським вузлом. Іхне місце впевнено заповнювали дні, місяці, роки, проведені з бандурою і піснями в організованій і любовно виробленій Олексієм Федоровичем Нирком Ялтинській народній капелі бандуристів ім. Степана Руданського, яка пізніше стала називатися Кримською.

Далі буде.

Остап КІНДРАЧУК, ялтинський кобзар

На світліні – Остап Кіндрачук у Києві.

ЗАБУТІ ПОВСТАНЦІ

на моєї бабусі Горпини Денисівни Каюк (у дівочтві Синяк). Два чоловіки (в центрі і з правого боку) – її брати Василь та Федір Синяки (парубки в смужкових шапках). Вони мешкали с. Рижанівки Звенигородського повіту Київської губернії (нині Звенигородського району Черкаської області). Обидва з найменшим братом воювали в загоні отамана Яблущка (Цвітковського).

Сидить жінка – це моя прабабуся Параска Синяк (у дівочтві Квітковська). Вона родичка отамана Яблущка. Її сини були в загоні отамана. Сидить наречений – мій дід Опанас Никифорович Каюк, учасник Визвольних змагань. Він був погоничем в обозі в синьожупанників, служив в отамана Григор'єва та місцевих отаманів. Разом із брідкою як трофей потрапив до бригади червоних (був у складі 42-ї та 45-ї дивізій).

Цю історію записав зі слів моєї бабусі Горпини Денисівни Каюк (Синяк) (1909 – 1998). Її брати були спочатку амністовані, а потім закатовані московською владою "за бандитизм" наприкінці 1920-х – на початку 1930-х. Молодшого брата вбили червоні в 1923 р. як холодноярського "бандита", тож на фото його немає.

Хутір прадада знищено під час т. зв. колективізації. З його 12 дітей у живих залишилися тільки моя бабця та її старша сестра.

Ця невелика історія додасть штрихи до історії запеклої боротьби, яка точилася на теренах України за її свободу.

Юрій БЕРЕСТЕНЬ, кандидат історичних наук, доцент, старший науковий співробітник Музею історії Дніпра

Пане Романе, ми з Вами зустрілися 1 жовтня 2023 р. під час вшанування героїв Холодного Яру. Надсилаю весільне фото 1926 року своїх пращурів. На світліні – роди-

ВІТАЄМО ЩИРО!

У Рівному нагороджено переможця щорічної Мистецької премії імені Тараса Силенка.

Премію засновано ГО "Всеукраїнське об'єднання Мистецький Вектор" (керівник Юрій Яцика). Мета – вшанування пам'яті кобзаря, заслуженого артиста України, лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського, віцепрезидента ГО "Всеукраїнське об'єднання Мистецький Вектор" Тараса Силенка.

Торік переможцем став лірик Андрій Ляшук із Рівного.

Цього року премію присуджено Сергієві Василюку, лідеру гурту "Тінь Сонця", за створення та

популяризацію української рок-музики, сповненої національної ідентичності, героїки та генетичної пам'яті, за створення циклу пісень, які вже понад два десятиліття виховують українську молодь та сприяють становленню її національної гідності, за вагомий особистий внесок у відродження історичної пам'яті та духовності українського народу, утвердження національних цінностей у житті українського народу.

А ще Сергій – воїн ЗСУ.

Почесний гостем заходу став кобзар Святослав Силенко, син Тараса Силенка.

Щиро вітаємо Сергія Василюка!

"ТАК, Я ЗНОВУ ПРО МОВУ"

Ситуація 1. Заходимо із сином у ліфт, там німці, посміхаються Матвію. Матвій до них знайомиться. Англійською питає, як їх звати, звідки вони. Німець відповідає англійською, а далі сам запитує російською:

– А я знаю, аткуда ти. Із України. Я англійською:

– Так, але він не розмовляє російською. Ми говоримо лише українською або англійською. Для нас це принципове питання. Росія щодня намагається вбити цього хлопця.

Німець:

– Правда? А я бачу, що всі українці тут російською говорять. Люди з вашими прапорами постійно російською. У вас же налагоджується ситуація?

Вийшла з німцем, провела інформаційну лекцію, показала фото загиблих друзів, новини про трагедію на Харківщині. Запитала про кількість людей у його сім'ї, показала вбиті родини у Грозі. Показала вбиту дівчинку Лізу та інших дітей, яких вбили росіяни. Німець почав своє переосмислення.

Ситуація 2. Повертаюсь від нього до ліфта. Заходимо, а там мама з дитиною російською говорять. Я сину:

– Матвійко, виходимо звідси, тут росіяни.

Жінка з ходу:

– Ти што, бля-ь, вабще еб-нулсь, я із України ваабщета. Кахова х-я ти гаваріш, што я руская?

Двері закрились.

Так само можуть закритись двері світової підтримки та розуміння України, якщо нічого не змінимо. Німець не розумів, що що ми не одна культура з Росією. Це після 1.5 роки повномасштабної кривавої війни. А що увесь світ? Пропаганда Росії працює. Все гучніше. Постійно моніторю іноземні ЗМІ, нас там усе менше. А фейків та маніпуляцій більше. Акценти проти нас. Це дуже небезпечно.

Говорить українською за кордоном, будь ласка. Говорить про Україну за кордоном. Кожна ваша російська у публічному просторі – допомога Росії. Кожна ваша проігнорована спроба розповісти про Україну – допомога Росії.

Ви дійсно хочете грати на боці Росії?

Надійка ПОТОЦЬКА

РАДІЄМО!

8 грудня 2023 р. позачергова сесія Полтавської міської ради перейменувала вулицю Пушкіна на честь Юліана Матвійчука, оператора-розвідника 2-го розвідувального відділення розвідувального взводу 144-го Окремого батальйону тероборони, почесного громадянина м. Полтави (посмертно), героя книги "Шляхетні серця".

Юліан намагався повернути українське обличчя Полтави, був активним учасником деколонізації і деколонізації рідного міста. Так що у нас подвійна радість: і вулиця Пушкіна тепер не буде в Полтаві, й ім'я Юліана Матвійчука тепер закарбоване в історії міста Полтави, яке стає дедалі більше українським.

Ширше про Юліана Матвійчука у книжці "Шляхетні серця": <http://otamania.in.ua>

ЧОРНИЙ ВОРОН ІЗ ЧОРНОГО ЛІСУ

Мій дід, Теофан Йосипович Юрченко, був лісником і жив у самому центрі повсталого території. Сім'я його – велика і працьовита, дід – добрий господар, мав коней, корів, волів, свиней та птицю. Влади в селі та на хуторі не було, тож рушницю діда і трьох його синів завжди були готові. У ті часи охочих пожитися дідовим добром було чимало. Навіть бабусі Ульяні двічі довелося брати рушницю до рук, щоб відігнати знахабнілих злодіїв.

Грабіжників було багато. Вони не мали стосунку ні до Холодного Яру, ні до Чорного Лісу. Там зі злодіями не церемонилися, а швиденько знищували...

Десь наприкінці 1922 р. після заходу сонця у дворі загавкав собака. У двері дідові хати тихо постукали. Дід уже відпочивав на ліжку, бо в нього болів простуджений попереk. Діти лежали покотом на долівці, застеленій кожухами, свитками та ряднами. Під постелею були заховані дві рушниці. Моя мати завжди клала біля себе свою улюблену "берданку", бо вона була легка і... гарна, а віддача при пострілі не штовхала боляче в плече.

У сім'ї були ще дві рушниці та гвинтівка. У селах навкруги знали про лісників арсенал. Гвинтівка була і в старшого сина Арсена, який жив у землянці. Після полону він не міг ходити, тому і жив тут, нічим не видаючи себе. Арсен завжди тримав при собі заряджену трьохлінійку. Так він охороняв і хату, і худобу, і птицю. До двору ніхто не міг зайти непоміченим, бо й собаки старанно несли службу. Дві рушниці забрали із собою старші сини, бо і до дівчат у ті часи доводилося ходити озброєними...

До хати увійшов високий, гарний, добре одягнений чоловік. Чемно привітався. Дівчатка злякалися його, бо він був аж занадто високий, під саму стелю, і якийсь чорний. Чорне довге волосся, чорні борода та вуса. Незнайомець був якийсь сумний, але гарний і грізний!

Бабуся Ульяна запитала, чи не хоче він повечеряти. Той подивився на дітей на долівці і відповів, що не голодний. Потім сказав, що він ненадовго, а потурбував сім'ю, бо йому потрібна зброя.

Дід вибачився, що не може піднятися з постелі, так замучили його болі в попереку. Потім сказав, що зброї в хаті зараз нема, бо хлопці пішли гуляти в село і забрали рушниці із собою. Незнайомець сумно зітхнув, попросив вибачення і пішов з хати...

Довгі роки дід почувався винуватим, що не допоміг незнайомцеві. Насамперед тому, що, маючи велику сім'ю, мусив діяти обережно. Він добре знав, що в селах іноді з'являлися липові "повстанці", яким люди допомагали, а потім за димом йшло все добро, а сім'ї винищувалися чекістами.

До того ж залишитися без зброї означало приректи своїх дітей і себе на вірну загибель, бо звістка про беззбройного лісника з міцним хазайством швидко поширилася б околицями.

Коли незнайомець вийшов з хати, дід розповів наляканим дітям, що то був отаман Чорний Ворон. Або ж хтось інший, дуже схожий на отамана. "Чорного Ворона боються не треба, він не грабіжник і не бандит, як про це розпинається дехто

в селі". Дід сказав, що сьогодні не можна залишитися без зброї, навіть якщо отаман захотів її купити. "Втім, ви ж бачите, що Чорний Ворон нікого не образив, не попробував знайти і забрати зброю силою". Був голодний, але не захотів забирати в дітей, може, останню їжу.

Щоб заспокоїти дівчаток, Теофан Йосипович розповів їм, що Чорний Ворон їздить верхи за чудовому коні донської породи, і той кінь бойовий, дуже розумний. Зовсім не такий, як кобила будоннівця Семена Поцілуйка, яку дід поміняв на свого чудового молодого коника, бо все одно його вкрали б або відібрали.

Дівчата дуже шкодували, що не змогли побачити того дончачка, і довго не могли заснути, згадуючи вершників з полку Хмари на чудових скакунах, які до того ж так гарно співали українські пісні, проїжджаючи по дорозі в напрямку Цвітні або Холодного Яру. От чому моя мати вмля скакати на коні галопом і любила коней до кінця життя.

Таким отамана Чорного Ворона навки запам'ятали моя мати і тітки, яким тоді було від 8 до 12 років. І вони до кінця життя почувалися винуватими перед отаманом.

А вороги брешуть, що люди від вільних козаків відвернулися...

Вічна трава гнеться під вітром, але не вмирає. І залишається жити навіть після коси, знову пробиваючись до сонця навесні. Головне – зберегти коріння від гнилі!

Володимир РЕПАЛО, краснавець 2012 р.

ІВАН "ПОЛТАВЕЦЬ" ІЗ ГАДЯЧА

На вебпорталі Державної архівної служби України розміщений інформаційно-пошуковий проєкт "Український мартиролог ХХ століття". Зараз у цій базі міститься вже понад 122 тисячі імен репресованих українців. Одна справа привертає особливу увагу, адже, крім даних про людину, є ще фото. Дуже рідко у справах засуджених є фото до їхніх справ.

На фото – Іван Гнатович Макаренко. Він народився в Гадячі в 1898 році. Взяв зброю до рук, щоб захистити Україну, ймовірно, у 1917 році. Більшовики заарештували його в липні 1920 року. А відпустили на початку березня 1921 року. В Армії УНР воював Іван Макаренко, а от чи була це та сама людина – невідомо.

Івана Макаренка з Гадяча товариші називали "Полтавцем", бо ж з Полтавщини.

25 квітня 2022 р. при обороні с. Вільхівки Харківської області загинув гадячанин Богдан Парак, позивний "Полтава". На його честь у Гадячі назвали вулицю. Маю надію, що колись і іменем Івана Макаренка буде названо вулицю в його рідному місті.

Олександр ІРКЛІВСЬКИЙ

КОРОСТЕНСЬКИЙ КОЗАК ГРАФ

заснав поранення. Після одужання пішов боронити Україну на Сході. У липні був мобілізований на військову службу, де перебував до жовтня 2016-го. Брав участь в АТО. У лютому 2018 р. уклав контракт із ЗСУ. У квітні 2022 р. Графа призвали до 36-го окремого стрілецького батальйону. Після лікування наслідків контузії повернувся на передову.

Граф Афанасієде загинув 9 вересня 2022 р. на Харківщині під час ракетного обстрілу.

Створено петицію про нагородження Графа нагрудним знаком "Золотий хрест".

Вічна слава!

БУКВИ

ПАМ'ЯТНИК ВІКТОРУ ШАРОМУ

багатолітньому отаманові Віктору Шарому, добровольцю УДА з 2017 року, позивний "Паланковий".

Віктор Шарий звільняв від російських загарбників Київщину, Миколаївщину, Херсонщину та Донецщину. Загинув під Бахмутом 18 грудня 2022 року.

Віктора Шарого нагороджено орденом Лицарський Хрест (по-смертно), найвищою відзнакою Української добровольчої армії.

Ось реквізити: ПриватБанк, 5168 7456 5966 1562 (отримувач Тріщенко Віктор Трохимович).

Прізвиська добрих людей будуть опубліковані зі словами вдячності.

Віктор ТРИЩЕНКО, 066-75-70-772

ГАРНА НОВИНА

Данило Василюк, син підполковника ЗСУ Богдана Василюка (який помер 13 лютого 2020 р.), створив електронну петицію про те, щоб у Києві була вулиця Андрія Жованика. Зібрано 6421 голоси.

Андрій Жованик – командир 5-го Легіону ССО, козак Історичного клубу "Холодний Яр".

Спасибі всім, хто підтримав наш заклик. Найбільша заслуга тут Оксани Жованик – Андрієвої дружини, яка в останній день довдалася про цю ініціативу і найактивніше долучилася до неї, мобілізувавши Андрієвих друзів. А зібрано було на передостанній день визначеного терміну лише 930 підписів. Але Оксана зробила,

здавалося б, неможливе.

Андрій Жованик – легенда українського руху з початку 1990-х. Україні служив 33 роки. Всі ці роки ми товаришували. Він був людиною неупублічною, єдине інтерв'ю дав за день до смерті, і то лише тому, що це були друзі-латвійці, яким він не міг відмовити. Андрій – герой книги "Побратима мого зачепила куля вряжай".

Сподіваємося, що вул. Андрія Жованика в Києві буде!

Роман КОВАЛЬ

На світліні – Андрій Жованик і Тарас Компаніченко. Київ, 22 січня 2022 р.

"ДІТИ У ВИЗВОЛЬНІЙ ВІЙНІ": ВАСИЛЬ САВИЦЬКИЙ

цький, козак Окремого кінно-гірського гарматного дивізіону" – до життєпису славного Олексі Алмазова.

...У травні 1919 р. в селі став на постій гарматний дивізіон Олексич Алмазова. Старшина-алмазівець, який поселився у Василевих господарів, оглянув Василька "веселим поглядом" і запитав у господині про нього. Вона сказала, що це наймит. Старшина взяв малою за руки і, посадивши коло себе, почав розпитувати про життя-буття. І раптом – чи не пішов би він з ними воювати? Малий відповів мовчанкою. Але коли старшина запитав удруге, Василько сказав, що "радий служити, але боюся, щоб не вбило".

Старшина повеселішав. І почав говорити про Україну, про козаків, про те, що Україну треба визволяти. Це для малого наймита було повною несподіванкою. Він такого ще не чув. І Василько погодився.

Старшина відвів дитину до полковника Олексі Алмазова. "Алмазів

посадив мене до себе на коліна, питав мене про військові справи та сам пояснив мені, бо я нічого про це не знав. Після цієї розмови Алмазів відіслав мене в чоту".

Чотовий дав малому все потрібне, а на другий день – ще й коней з возом і відіслав "до гармат на позицію". Але там Василево було важко, тож за 2 тижні його відправили в помічники до кулеметника, який і вивчив хлопця, як поводитися з кулеметом.

"Не один раз я був у бойці з большевиками, – розповідав Василь Савицький. – Найстрашнішим з боїв для мене був останній – у день інтернування армії. Тоді було вбито мого навчителя і я сам стріляв з кулемета і віз товаришеве тіло до невідомого місця".

Сподіваємося з Юрієм Юзичем завершити цю важливу для нашого буття книгу.

Роман КОВАЛЬ

На світліні – Василь Савицький.

ВОЛОДИМИР ЛЮБУНЯ

напряму в с. Терні Донецької області 21 грудня 2023 р. – на день зимового сонцестояння. Батько Василь написав стисло-болісно: "Сьогодні, смертю героя, загинув мій син, моя надія, моя гордість, мій сенс життя".

Ще дитиною, років тринадцяти, Володимир освячував зброю в Холодному Яру – на берегах Гайдамацького ставу. Він привертав до себе увагу: серйозний хлопчик зі справжньою зброєю. Було зрозуміло, що все це праця його батька Василя – козака Вінницького полку ім. Івана Богуна... А в лютому 2022 р. Володимир і Василь пішли добровольцями на фронт захищати Батьківщину...

"Ти сонечко нашого роду! – написала Наталія Вишневіська. – Спочивай. Тебе вже чекають твої пращури: і дід Володимир-воїн, і

прадід Володимир-воїн... Пам'ятаємо, любимо. Пам'ятаємо ціну нашої волі. Кожна твоя рана від численних осколків – це та тяжка плата, яку заплачено за кожен міліметр нашої рідної землі.

Як мали виносити з дому – навкруги закричала тривога. І поплив дощ. Заплакало небо... Як стихив дощ, зірвався вітер, який несамовито лопотів полотнищами прапорів воїнів на Алеї Слави Сабарівського кладовища у Вінниці.

А в момент останнього прощання розійшлися хмари, відкрилося блакитне небо і сліпуче засяяло сонце. Всі стихії природи проводжали Тебе в останню дорогу, наш юний лицарю Володимире".

Вічна слава!

Історичний клуб "Холодний Яр"

Друзі, ділюся радістю: після майже дворічної перерви відновив роботу над книгою "Діти у Визвольній війні", яку ми готували з Юрієм Юзичем, але повномасштабна війна нам перешкодила завершити її.

Дещо ми встигли надрукувати на сайті ГУР МО та в газеті "Незборима нація", але у скороченому вигляді...

Поки що перечитую те, що ми вже написали, і трохи редагую.

Пропоную зворушливий момент із нарисом "Василь Сави-

20 років. Доброволець. Козак. Батальйон "Азов". Батальйон "Донбас". Гідний син гідного батька. Загинув на Лимано-Куп'янському

МИКОЛА МЯЛКОВСЬКИЙ

"Мій син Микола Мялковський 4 грудня загинув за свободу України. Це дуже дорога ціна для мене. Єдиний, найкращий у світі син! У перший день війни він написав заяву про звільнення в Люблінській міській раді [Польща] і приїхав додому. Серце моє розбите. Ти завжди був для мене прикладом і натхненням", – написала Тетяна Мялковська.

Було Миколі 28 років. Звання – молодший сержант. Ось короткі штрихи до його короткої біографії: "Відкритий, розумний, справедливий" (професор Острозької академії Максим Карповець), "Красень, у голові якого були

правильні думки" (викладачка Острозької академії Марія Петрушкевич), "Був поруч у важкі часи під час Революції гідності. Повернувся до лав Збройних сил України у 2022 році" (Михайло Онуфер), "Був освіченим, стильним, з ясною головою. Сам з Луцька, син художниці, про яку часто розповідав. До нього хотілося тягнутися, але ясно, що я йому того не казав, бо є ієрархія – він молодший" (Андрій Сеньків).

Прощання відбулося 7 грудня у Свято-Троїцькому соборі м. Луцька. Вічна слава!

Історичний клуб "Холодний Яр"

ПОЛТАВА ОЧИЩАЄТЬСЯ

Полтава звільняється від ворожої символіки. Поштовхом стало ухвалення Закону "Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімів".

На засіданні виконкому Полтавської міськради ухвалено демонтаж інформаційних дошок, присвячених пам'яті генерала радянської армії Олексія Зигіна та секретаря Полтавського обласного комітету компартії України Степана Кондратенка.

У Полтаві комунальники демонтують інформаційні дошки за такими адресами: вулиця Капітана Володимира Кісельова, 2 та Вокзальна, 1. Дошки передадуть на зберігання Полтавському крає-

знавчому музею імені Василя Кричевського (навіщо?! – Ред.).

Також на звернення представника Українського інституту національної пам'яті в Полтавській області Олега Пустовгара відреагували в Київській районній у місті Полтаві раді. Йшлося про оформлення актової зали цього органу місцевого самоврядування, зокрема розміщення в ній величезного банера, яким звеличено комуністичного генерала Олексія Зигіна. Голова районної ради Сергій Снягівський в офіційній відповіді повідомив, що виконком ради замовив створення нового банера, а старий радянський мотлох приборується.

ГО "Світлозвук" та громадська ініціатива "Деколонізація.Україна" на

своєї ФБ-сторінці сповістили, що вже усунуто з публічного простору вивіску "Магазин Чапаївський" по вул. Героїв-чорнобильців; анотаційну дошку діячу ВЛКСМ Олегові Кошовому (з фасаду гімназії № 8); меморіальну дошку маршалу СРСР Бірюзову; інформаційну дошку льотчику СРСР Леваневському; анотаційну дошку військовому діячеві СРСР Балакіну та до 60-ї річниці "пабеди" в так званій Великій вітчизняній війні (по вулиці Великотирнівській).

Також, за даними громадської ініціативи "Деколонізація.Україна", прибрано меморіальну дошку Вікторові Мироненку, учасникові вторгнення СРСР до Фінляндії 30 листопада 1939 р. та нападку СРСР на Польщу 17 вересня 1939 року.

Полтавський офіс УІНП

ФІНИ ВМІЮТЬ ЧЕКАТИ

ють переважно молоді та привітні сомалійці.

– Вибачте за відверте запитання. Ми з України. Як ви ставитеся до росіян?

– Як-як?! Я їх ненавиджу. І одразу скажу – чому. У мене двоє дідів загинули в Зимову війну. То скажіть, за що мені їх любити?..

Усе навкруги буквально просякнуте цим відчуттям.

Із ким би ти тут не говорив – слова ті самі: "Ведмідь прокинувся... У нас із ними 1300 кілометрів спільного кордону... Ми завжди знали, що вони повернуться".

У Фінляндії нема сім'ї, де когось із родичів не вбили би росіяни.

– Скажіть, а Сімо Гяюга тут похований? На кладовищі Геттаніємі? Візаві розквітає посмішкою:

– О, а звідки Ви знаєте про "Білу смерть"?

– Я за освітою історик.

– Ні, він похований у себе вдома. Прямо в церкві Руоколахті...

Лише за підтвердженнями даними, Сімо вбив зі своєї снайпер-

ської гвинтівки понад 500 солдатів Червоної армії. І ще 200 – з автомата.

Його називали "Біла смерть". Він – найефективніший снайпер за всю історію світових війн. Маленький чоловік із зростом у 161 сантиметр, якого жахалися росіяни по всій лінії фронту. Сімо просто лягав у 40-градусний мороз на сніг і чекав. Годинами.

Він умів чекати. Тільки за один день Сімо міг відправити в пекло до 25 окупантів.

А ще він набирав до рота сніг – аби дихання не видало його місце розташування.

Набирав до рота сніг.

У 40-градусний мороз.

І чекав.

Він був важко поранений, але помер аж у 96 років.

Треба навчитися чекати. Хоч би як було важко.

Це основний урок, який дали мені фіни.

Борис ФІЛАТОВ

Ми їхали в таксі вулицям Гельсінкі.

Таксистом був втомлений, вже зрілого віку фін, що доволі не властиво для столиці його країни. Бо таксистами тут нині працю-

ЮРІЙ МАЙБОРОДА ПІШОВ ДО ОТАМАНІВ ЧОРНОГО ЛІСУ

27 листопада 2023 р. відійшов у вічність наш побратим, очільник Знамянської міської організації ВО "Свобода", козак Історичного клубу "Холодний Яр" Юрій Майборода.

Юрій Георгійович усе своє життя присвятив боротьбі за Україну. Був членом Руху, згодом став одним із фундаторів Кропивницької обласної "Свободи". Учасник Революції гідності, невтомний волонтер і фотограф.

Юрій був спокійним, урівноваженим, приязним і діяльним козаком. Багато років брав участь у шануваннях героїв Холодного Яру, востаннє – 1 жовтня 2023 року. Багато років увічнював на світлинах холодноярські шанування.

Ось уривок зі звіту про роботу Історичного клубу "Холодний Яр" на Знамянщині, який свідчить про його тиху конструктивну працю.

2017 р.: 13 травня – шанування з нагоди 120-річчя з дня народження отамана Холодного Яру Мефодія Голика-Залізняка в с. Богданівці; 30 травня – с. Цибулеве (участь в "останньому дзвоні"), подарували портрет цибульського отамана Миколи Кібця-Бондаренка); 16 вересня – меморіальний захід "Отамани Кропивниччини" в с. Цибулевому на Гайдамацькій Січі Володимира Вознюка, взявши

участь Тарас Силенко та Олександр Ліщенко; 28 листопада – у м. Знамянці шанували отаманів Кропивниччини у Знамянському палаці культури (взяли участь Сергій Василюк, Дмитро Кольчик, письменники Анатолій Загравенко і Василь Бондар).

2018 р.: футбольний турнір у с. Дмитрівці на Кубок отаманів Холодного Яру 9 квітня; конкурс на найкращий твір до 100-річчя Української революції 10 травня у Дмитрівській ЗОШ; конкурс на найкращий твір до 100-річчя Української революції в с. Іванківці 14 травня.

2019 р.: 2 вересня відкрили пам'ятну дошку Миколі Степановичу Бондаренку-Кібцю на фасаді цибульської школи; 17 жовтня в с. Богданівці відкрили меморіальну дошку на честь холодноярського отамана Мефодія Голика-Залізняка.

Окрім цих дошок, виготовили ще пам'ятні дошки Мефодію Голику-Залізнику (встановлена на фасаді Будинку культури в с. Богданівці), Юхимові Коваленку-Залізнику (передано для встановлення в м. Малу Виску), Ларіонові Загородньому, Олександрові Кваші (передано для встановлення в м. Олександрівку), Пилипові Хмарі (встановлено в

с. Цвітному, передано в м. Олександрівку), Андрієві Гулому-Гуленку (передано в м. Новоархангельськ) та Денисові Гупалу.

Це все зробили козаки Історичного клубу "Холодний Яр" Юрій Майборода та Олександр Голінько. І це лише частина роботи цих невтомних подвижників.

Українська нація втратила одного з найкращих своїх синів.

Вічна пам'ять тобі, друже Юрію!

Дякуємо за все, що ти зробив для України!

Історичний клуб "Холодний Яр" ВО "Свобода"

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через "Нову пошту" і "Укрпошту", переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 26005026800055), а у випадку пожегів – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5457 0822 9818 9726.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки: "Шляхетні серця" Романа Ковалю – 300 грн.

"Побратима мого зачепила куля вражача" Р. Ковалю – 200 грн.

"Самостійна Україна" Миколи Міхновського – 300 грн.

"Філософія сили" Романа Ковалю – 115 грн.

"Український націоналізм" (упорядник Олег Однороженко) – 385 грн.

"Тарас Силенко, співець не-примиримої України" – 350 грн.

"Полковник Болбочан" Р. Ковалю і Ю. Юзича – 300 грн.

"Коростишів у боротьбі за УНР. 1917 – 1921 рр." Р. Ковалю. – 175 грн.

"Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи" Р. Ковалю і Ю. Юзича – 550 грн.

"Батькам скажеш, що був чесний" Романа Ковалю – 400 грн.

"Жінки у Визвольній війні: історія, біографія, спогади. 1917 – 1930" Романа Ковалю – 350 грн.

"Житомирщина в боротьбі" Романа Ковалю – 300 грн.

"Здолати Росію" Романа Ковалю – 350 грн.

"Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби" Романа Ковалю – 100 грн.

"Побратимський полк" Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

"Побратимський полк" Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" – 175 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 200 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 300 грн.

НАРОДЖЕНИЙ САМУРАЕМ СВОЄЇ ДОЛІ НЕ ОБИРАЄ

1. Істина вища за правду життя, правда життя – глибша.
2. Чим більші твої можливості, тим менше неможливого.
3. Формула порятунку для України: далі від Росії, ближче до Бога.
4. У митців божа іскра в серці, у вождів – божа іскра в очах.
5. Чим більше собі довіряєш, тим частіше себе дуриш.
6. Вірити в себе треба, але довіряти треба не завжди.
7. Гроші псують людей, а безгрошів'я – калічить.
8. Народжений самураєм своєї долі не обирає.
9. Мертві іноді повертаються, щоб забрати із собою живих.
10. Мистецтво стратегії потребує тактичних жертв.
11. Частіше перемагає той, хто змушує своїх суперників частіше помилятися.
12. Щоб не бути голосливим, прочитуй самого себе.
13. Сила наших суперників – міра нашої слабості.

14. Краше бути слугою честі, ніж рабом марнославства.
15. Нерідко брак обережності є наслідком надміру сил.
16. Мистецтво – форма боротьби індивіда проти тиранії виду.
17. У довершеному творі є загадка недовіршеності.
18. Перш ніж оцасливити світ, зроби щасливими себе і своїх близьких.
19. Подивись безстрашно в очі страху – і страх відступить.
20. Зміной те, що пересилити не в змозі.
21. Не ховайся від себе за чужою спиною.
22. Гроші купують, а сила бере.
23. Той розчарується в житті, у кому життя розчарувалося.
24. Жодна віра того не врятує, хто втратив віру в себе.
25. Якщо невдачі тебе не зламали, удача обов'язково повернеться до тебе.

Андрій КОВАЛЬ, історик

ПРОБУДИТИ ДУХ УКРАЇНЦІВ

Зима – це пора, коли дні короткі, а вечори – неозоро довгі. Як провели їх наші прабабуки? Жінки прями та вишивали, співаючи над своїми візерунками. Чоловіки майстрували. А для молоді це був час розваг.

Знайомтеся: це наша весела ватага. Ми пропонуємо відкласти свої справи й зануритися в атмосферу української хати та наповнитися енергією веселощів того часу. До цього ми заохотили учнів київських та ірпінських шкіл, запаливши з ними вогорниці.

Діти охоче кусали калиту, хвацько долучалися до козацьких турнірів, завзято співали колядок та щедринок, водили козу, з неприхованим захватом перетворюючись в учасників ватаги та господарів, які їх приймали. Танцювали "Гречаники", "Якова" та "Зайчика". Години, відведені нам для вечорниць, часто вихо-

дили за встановлені межі, бо діти тягнули ліс рук, щоб взяти участь у кожному народному дійстві, – їхні очі горіли! Це радує, вражає і дивує водночас, що діти мають таку жагу до народного. Таке враження, що діти цього недоотримують.

Створюйте для своїх дітей осередки, де вони відроджуватимуть глибинне національне ество. З власного досвіду підтверджую, що діти цього спрагли. Тож ведіть їх до джерела.

Надія ВІННІК, учасниця гурту "Зілля", Історичний клуб "Холодний Яр"

На фото – учні школи альтернативної освіти "LeaderShip" та учасники гурту: Олександр Гончаренко, Андрій Трушевський, Павло Плескач, Олексій Полтавський і Надія Віннік.

Сердечно дякуємо за підтримку газети "Незборима нація"!

Сергій ВАСИЛЕНКО (Січеславщина) – 60 грн

Сергій СЛОБОДЕНЮК – 200 грн

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (м. Калущ) – 300 грн

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн

Тетяна ЛЕМЕШКО (м. Українка) – 1000 грн

Михайло КОВАЛЬ (Великий Хутір) – 2000 грн

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 2000 грн

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Ціна 135 грн.

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

Часопис ОУН.

Передплатний індекс 30504.

Ціна 432 грн.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ "ОТАМАНІЯ"

Книги Історичного клубу "Холодний Яр" можна придбати через крамницю "Отаманія".

Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімирський, Владислав Карпенко, Надія Віннік

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 202, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КБ №325.

Наклад 1000 примірників. Видруковано 28.12.2023 р. ТОВ "Прес Корпойшн Лімітед" Номер замовлення 2310312

Засновник Роман Миколайович Коваль

[HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/)

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України